

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

VINDECAREA SLĂBĂNOGULUI DE LA VITEZDA

DUMINICA A 4-A DUPĂ PAȘTI

(*Vindecarea
slăbănogului de la Vitezda*)

SF. CUV. PAHOMIE CEL MARE

† SF. IER. IACOB PUTNEANUL,
MITROPOLITUL MOLDOVEI

În această perioadă post pascală avem mai multe pericope evanghelice, pe care le citim la slujbele Bisericii și care dau foarte multă speranță. Speranța că Dumnezeu ne ajută și ne vindecă.

Potrivit Evangheliei Duminicii a 2-a după Paști, Hristos vindecă pe ucenicul Său, Toma, de îndoială (Ioan 20, 19-31), în Evanghelia Duminicii a 3-a după Paști ni se arată că Mântuitorul vindecă femeile mironosițe de teamă și întristare (Marcu 15, 43-47; 16, 1-8), iar Evanghelia din duminica aceasta ne spune că Domnul Iisus a vindecat pe un om de paralizie (Ioan 5, 1-15). Apoi, așa cum vom vedea, în pericopele evanghelice din următoarele două duminici, Hristos-Domnul vindecă pe o femeie samarineancă de nestatornicia ei în iubire (Ioan 4, 5-42) și pe un om orb din naștere (Ioan 9, 1-38). Deci, există speranță că harul lui Hristos cel tămăduitor aduce vindecare tuturor celor care voiesc să se tămăduiască.

Astăzi, în Duminica a 4-a după Paști, prin intermediul pericopei evanghelice citite la Sfânta Liturghie, am fost la Ierusalim, scâldătoarea Vitezda (Betezda – Casa îndurării) lângă Poarta Oilor, acolo unde, conform tradiției iudaice, venea un înger din când în când, tulbura apa și care intra întâi după tulburarea apei se făcea sănătos ori de ce boală era cuprins. Vizita Mântuitorului Hristos în acest loc nu este una întâmplătoare, ci are un scop bine determinat. În mulțimea de bolnavi de acolo era și un om apăsător de o grea și lungă suferință trupească, paralizie de 38 de ani, spre care Iisus își îndreaptă atenția, adresându-i întrebarea: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5, 6). Răspunsul slăbănogului este unul sfâșietor de dureros: „Doamne, nu am om. Nu am pe nimeni care să mă ajute!” (Ioan 5, 7). Tocmai acolo unde era mulțime de lume, dar o lume egocentrică, toți fiind preocupați de propriile interese. O lume cu o mulțime de indivizi dar fără oameni receptivi la suferința aproapelui. Această exclamație devine, din nefericire, tot mai uzuală și în zilele noastre. Unde este omul când ai

nevoie de el? Deși poate fizic este aproape de tine, în fapt este total absent și indiferent. Și astfel, în mod inevitabil, apare însingurarea (singurătatea), această mare boală a vremurilor noastre. Deși trăim aproape ca într-un furnicar, unii lângă alții, suntem din ce în ce mai străini, singuri și neajutorați.

Dar și în asemenea situații există speranță: „Nu ai om, ai pe Dumnezeu!”, exclama într-o predică vrednicul de pomenire Mitropolitul Antonie Plămădeală al Ardealului. Altfel spus, când omul nu vrea sau nu poate să te ajute, nu deznădăjdui, ci cere-I ajutorul lui Dumnezeu și El te va ajuta, te va vindeca, așa cum l-a vindecat și pe slăbănogul din Evanghelia, căruia Iisus i-a zis: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă! Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umblă” (Ioan 5, 8).

Vedem că Hristos nu l-a ajutat pe slăbănog să intre în apa vindecătoare, ci îl eliberează pur și simplu de suferință, făcând infinit mai mult decât sperase el, cel năpăstuit de soartă. Hristos nu face doar ce ar fi trebuit să facă omul, un gest minimal de bunătate, El face lucrarea lui Dumnezeu. În micul

univers trist și dominat de neputință al slăbănogului pătrunde Hristos-Dumnezeu, Care-i dă speranță și îl vindecă. Iată cum, și aici, la Vitezda, la Casa îndurării, în plan evanghelic, este prevestit actul cu valoare cosmică al Învierii.

Așadar, din Sfânta Evanghelia de astăzi, mai presus de toate ar trebui să învățăm să nu ne pierdem speranța, ci, ca paralyticul de la Vitezda, să avem răbdare și nădejde, pentru că Îl avem pe Dumnezeu cu noi, Care ne ajută și ne vindecă. Niciodată omul credincios nu-i singur. Chiar dacă toți îl părăsesc, Dumnezeu nu-l părăsește. Oricare dintre noi dacă și-ar pierde averea, n-ar pierde mare lucru, dacă și-ar pierde sănătatea, ar pierde ceva, dar dacă și-ar pierde credința, iubirea, răbdarea și speranța, ar pierde totul.

Să ne rugăm Domnului nostru Iisus Hristos, Doctorul sufletelor și trupurilor, să ne întărească în credință și să ne ajute să transformăm suferința noastră, oricare ar fi aceea, în speranță de vindecare, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire.

Amin. ❖

Diacon Laurențiu Marcu

SFÂNTUL IERARH IACOB PUTNEANUL, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Sfântul Iacob Putneanul este un dar neprețuit, pe care Dumnezeu l-a făcut poporului român și Bisericii. Viața și faptele sale sfinte nu au rămas ascunse sub obroc, ci sunt o pildă de slujire a lui Dumnezeu, din toată inima și din toată puterea, prin toate darurile cu care marele ierarh a fost înzestrat. Sfântul Ierarh Iacob, Episcop al Rădăuților și Mitropolit al Moldovei a trăit în secolul al 18-lea. Biserica Ortodoxă Română l-a trecut în rândul sfinților în anul 2016.

Sfântul Iacob s-a născut la 20 ianuarie 1719, într-o familie de țărani credincioși cu mulți copii. Aproape toți membrii familiei sale vor intra în cinul monahal: părinții s-au călugărit și au purtat numele Adrian și Mariana, fratele a devenit monahul Ioil, o soră a fost monahia Pelaghia, iar o altă soră, Maria, se va căsători, soțul ei devenind mai târziu ieromonahul Misail de la Schitul Doljești.

La vârsta de 12 ani a intrat în Mănăstirea Putna, unde a deprins cu repeziciune rânduiala, a învățat carte și a fost tuns monah, iar apoi hirotonit în treapta preoției de către Mitropolitul Moldovei, Antonie. Este ales stareț la Putna la 25 de ani. La nici un an după această alegere, Iacob a fost numit episcop la Rădăuți.

În doar cinci ani petrecuți pe scaunul episcopal la Rădăuți, Iacob Putneanul se va remarca atât prin activitatea administrativă, cât și prin cea culturală. Se îngrijește de tipărirea Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur, continuând activitatea înaintașului său, Episcopul Varlaam (1735-1745). Aceasta a fost și prima liturghie românească tipărită în Moldova. Dă curs exigențelor noului Așezământ domnesc din 1747 pentru întemeierea de școli pe lângă scaunele episcopale și organizează, în același an, școala în limbile slavonă, greacă și română la sediul episcopal.

Pe 13 noiembrie 1750, Sfântul Iacob este ales mitropolit al Moldovei. Episcopul Iacob era cunoscut pentru deschiderea culturală, promovarea ideilor înnoitoare, școlarizarea clerului și a poporului. În fruntea Mitropoliei de la Iași, Iacob Putneanul a dus aceeași activitate administrativă statornică. Printre sarcinile pe care și le-a asumat se numără scoaterea Mitropoliei de sub jugul greu al datoriilor

financiare pe care le avea, reorganizarea tipografiei, purtarea de grijă pentru mănăstiri și bisericile din eparhie.

Pe călugări și preoți îi sfătua să nu-și precupețească eforturile în a se instrui și a-i călăuzi pe credincioși pe calea cea dreaptă. Părinților le cerea să nu-i lipsească pe copii de binefacerile științei de carte. Întregului popor îi adresează învățături menite a-i întări credința și a-l feri de rătăcirile eresurilor și ale rămășițelor cultelor păgâne. Iacob Putneanul a avut și preocupări menite să apere Ortodoxia: ia poziție împotriva împărțășaniei cu azimă și susține neclintit slujirea cu pâine, apă și cultul icoanei, cinstirea sfinților și independența locașurilor de cult.

Tot prin grija Sfântului Iacob, la Iași a apărut primul spital public, în 1757, pe lângă care a fost înființată Mănăstirea „Sfântul Spiridon”, care urma să se îngrijească de buna funcționare a spitalului. Astfel a continuat tradiția de îngrijire a bolnavilor de către creștini, dar mai ales de către monahi, lucru început încă din vremea Sfântului Vasile cel Mare, în Capadocia.

În cei zece ani cât a fost mitropolit la Iași, 1750–1760, a desfășurat o intensă activitate pastorală și socială, a promovat cultura și tiparul românesc și a vegheat la traducerea de cărți folositoare de suflet.

În slujirea de cel dintâi ierarh al țării, Sfântul Iacob a împlinit, cu toată ființa sa, cuvântul Mântuitorului Hristos: „care între voi va vrea să fie mare, să fie slujitorul vostru” (Matei 20, 26). A lucrat cu multă râvnă la creșterea duhovnicească a poporului și, când a fost nevoie, s-a jertfit, fără cruțare de sine, pentru apărarea turmei încredințate lui de Dumnezeu.

Una dintre cele mai mari binefaceri pe care le-a făcut păstoriților săi a fost faptul că a reușit să determine pe domnii țării să elimine câteva impozite care sărăceau

întreaga țară, dar mai ales pe oamenii simpli.

În anul 1760, din cauza opoziției ferme față de impozitul foarte greu al văcăritului, Iacob părăsește scaunul mitropolitan. Cu liniștea celui care se jertfește pentru binele aproapelui, el se adresează demnitarilor țării la plecarea din Iași astfel: „Iată m-am lepădat și de mitropolie, și de cinste, și de toate ale acestei lumi, numai focul jurământului să nu-mi iau în cap și în suflet, și socotiți că suntem musafiri acestei lumi, și în ceea lume avem a trăi și a răspunde de toate faptele noastre și fiți sănătoși”.

Se întoarce la mănăstirea sa de metanie, Putna. A purtat de grijă mănăstirii, aceasta având parte de a doua epocă de înflorire după cea a ctitoririi. Fiind un iubitor și lucrător al rugăciunii celei curate, se va îngriji și de Schitul Sihăstria Putnei, locul de nevoie a colaboratorilor săi apropiați, cuviosii Arsenie, Sila, Paisie, Natan, acesta fiind duhovnicul și fostul eclesiarh al mănăstirii și copist al multor cărți la cererea Mitropolitului Iacob. O altă sihăstrie a mănăstirii a luat ființă atunci, la Ursoaia, mai retrasă decât schitul Sihăstria Putnei.

Simțind că în curând va trece la cele veșnice, Mitropolitul Iacob primește marea schimă din mâna cuviosului Natan, la Sihăstria Putnei, fiind numit Eftimie. După 5 zile, în 15 mai 1778, sufletul său se întâlnește cu Mirele cel dorit, Hristos Domnul, pe Care L-a slujit o întreagă viață cu râvnă, dragoste și frică sfântă.

A fost înmormântat în pridvorul Mănăstirii Putna, în mormântul pe care și l-a pregătit, alături de osemintele părinților săi după trup și alături de strămoșii săi după duh, viețuitorii de peste veacuri ai mănăstirii. ❀

SFINȚII MARI ÎMPĂRAȚI ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII, CONSTANTIN ȘI MAMA SA, ELENA

Împăratul Constantin cel Mare este una dintre personalitățile de seamă din istoria universală. Convertirea lui la creștinism a însemnat o mare cotitură în istoria Bisericii. Prin publicarea edictului de toleranță religioasă de la Milan, din ianuarie 313, Constantin asigură Bisericii deplină libertate în tot Imperiul Roman. Până la el, Biserica îndurase grele persecuții din partea împăraților romani.

Inaintea lui Constantin cel Mare, Galeriu, grav bolnav, a dat la 30 aprilie 311, la Sardica, un edict de toleranță pentru creștini, în acord cu Constantin și Liciniu, care cuprindea permisiunea existenței creștinilor: „să existe din nou creștini și să țină adunările lor”. Galeriu a murit la 5 mai 311, iar edictul său s-a aplicat doar parțial.

Împăratul Constantin, odată declarat pentru creștinism, a progresat continuu pe această cale, începând cu lupta dintre el și Maxențiu de la Pons Milvius (Podul Vulturului), lângă Roma, din 28 octombrie 312, până la botezul lui din mai 337. Istoricii creștini Eusebiu și Lactanțiu ne spun că, în ajunul luptei cu Maxențiu, Constantin a văzut pe cer ziua, în amiaza mare, o Cruce luminoasă deasupra soarelui cu inscripția „in hoc signo vinces”, adică „prin acest semn vei învinge”. Noaptea, în timpul somnului, i s-a arătat Iisus Hristos cu semnul crucii, pe care-l văzuse ziua pe cer, cerându-i să-l pună pe steagurile soldaților, spre a-i servi drept semn protector în lupte. Acesta este monograma lui Hristos, HP, pe care a pus-o pe un steag numit labarum.

Politica religioasă a Împăratului Constantin

Prin păstrarea titlului păgân de „pontifex maximus”, Constantin își rezervă dreptul și posibilitatea supravegherii și ținerii în frâu a păgânismului, în interesul creștinismului însuși.

Împăratul Constantin îi scutește pe clericii creștini de tribunalele civile, iar Biserica este scutită de dări, înapoiindu-i se tot ceea ce îi fusese confiscat și i se dă dreptul de a primi legate și donații. Acordă ajutor episcopilor, sprijinindu-i în construirea lăcașurilor de cult și în întreținerea clerului. Abrogă dispozițiile și legile contrare creștinismului. Restricționează luptele de gladiatori și trimiterea condamnaților la mine. Tot el aprobă dispoziții ce duc la îngreunarea divorțurilor, pedepsirea adulterului și a silurii, a violului. De asemenea, interzice aruncarea copiilor și vinderea lor și acordă ajutoare părinților săraci. Sub domnia sa se iau măsuri de protejare și ajutorare a săracilor, orfanilor, văduvelor și bolnavilor.

Prin legea dată în anul 321, Constantin a generalizat repausul duminical în tot

Imperiul Roman. Din anul 317, în Imperiul Roman monedele au fost inscripționate cu monograma creștină.

O mare realizare a împăratului Constantin este zidirea la Bizanț a unei cetăți, înfrumusețată cu multe podoabe și numită Constantinopol, unde mută scaunul împărătesc și pune astfel temelia Imperiului Roman de Răsărit. Acesta a durat până la 29 mai 1453, când Constantinopolul a fost cucerit de turcii lui Mahomed al II-lea Cuceritorul (1451-1481).

Sinodul I Ecumenic

Convocarea Sinodului I Ecumenic de la Niceea din anul 325 constituie unul dintre meritele deosebite ale lui Constantin cel Mare, la acest sinod episcopii imperiului definind împreună adevărurile de credință ce asigurau unitatea creștinismului și eradicarea ereziei lui Arie.

Împăratul îi respecta pe episcopi, considerându-se el însuși „episcopul din afară”: „Dumnezeu v-a chemat să fiți episcopi pentru tot ceea ce ține de treburile dinlăuntru ale Bisericii. Iar pentru cele din afară, m-a rânduit pe mine episcop”. Prin aceasta, voia să-și exprime convingerea că populațiile încă necreștine îi fuseseră încredințate din punct de vedere religios, având misiunea de a le face cunoscută Evanghelia lui Hristos. Astfel înțelegem condițiile tratatului de pace semnat, în anul 332, între bizantini și goți, când goții, care fuseseră învinși, au devenit aliați ai imperiului. În acest sens poate fi înțeles „episcopatul” lui Constantin. Împăratul Constantin s-a îngrijit și de creștinii aflați în Persia.

După el, misiunea providențială a imperiului a fost, în mod firesc, natural, aceea de a stăpâni toate națiunile, pentru a aduce, în mijlocul lor, lumina Evangheliei și de a instaura, încă din această lume, Împărăția lui Hristos. Astfel, lui Constantin și mamei sale, Elena, li s-a acordat titlul de „întocmai cu Apostolii”.

Încreștinarea Împăratului Constantin cel Mare

Îmbolnăvindu-se grav, Constantin a fost botezat în vila sa de la Ancyrona, la marginea Nicomidiei, de episcopul Eusebiu de Nicomidia și de alți clerici, cu câteva zile înainte de Rusalii, în luna mai 337. A murit curând după aceea, la 22 mai 337, în Duminica Rusaliilor, și a fost

îngropat cu mare fast în biserica Sf. Apostoli din Constantinopol, ctitoria sa.

Pentru meritele sale deosebite și mai ales pentru marile servicii aduse creștinismului, după o lungă perioadă de persecuții, Biserica l-a cinstit în chip deosebit, trecându-l în rândul Sfinților.

Politica lui religioasă, în general, a fost urmată de fiii și succesorii lui, cu excepția împăratului Iulian Apostatul (361-363), nepotul său, care a reintrodus pentru scurt timp păgânismul în situația de religie favorizată în Imperiul roman, persecutând creștinismul. Sub împăratul Teodosie cel Mare (379-395), creștinismul a ajuns din religie tolerată, religie de stat, iar Ortodoxia devine confesiunea oficială a Imperiului.

Sf. Elena, mama Sf. Constantin

Sf. Împărăteasă Elena a fost cea care a avut poate cea mai mare influență asupra Sf. Constantin cel Mare. Exemplul vieții sale petrecute în curăție - odată despărțită de generalul Constanțiu Clorus, tatăl Sf. Constantin, alege să nu se mai căsătorească niciodată - a fost încununat la apusul existenței pământești de un pelerinaj plin de binefaceri pentru creștinii din Țara Sfântă, în cursul căruia a dispus edificarea unor biserici importante, precum cea a Sf. Mormânt, cea din Betleem (locul Nașterii Domnului) și cea de pe Muntele Măslinilor, de unde Mântuitorul se înălțase la ceruri din mijlocul ucenicilor. Acolo unde maica sa binevoise să ridice lăcașuri de cult pentru a preamări puterea și iubirea lui Dumnezeu, Constantin cel Mare trimitea și el odoare de mare preț, însoțite de o serie de danii bogate pentru întreținerea cuvenită lăcașurilor în cauză. ❀

SFINȚII CUVIOȘI SILA, PAISIE ȘI NATAN DE LA SIHĂSTRIA PUTNEI

Acești trei sfinți români, destul de puțin cunoscuți, au trăit în vremea Sf. Mitropolit Iacob Putneanul și i-au fost chiar colaboratori. Nu mult după ce cei trei Sfinți ieroschimonahi au plecat la Domnul, Schitul Sihăstria Putnei s-a pustiit din pricina vitregiei vremurilor. După mai bine de 200 de ani, la începutul Postului Mare din anul 1990, un monah putnean, retras pe locul fostului Schit, a văzut o lumină cerească deasupra pronaosului vechii biserici ruinate, lumină care a înconjurat biserica, apoi s-a făcut nevăzută.

La puțin timp după aceasta, pe 24 aprilie 1990, când s-a început refacerea Schitului, în pronaosul vechii biserici s-au descoperit mormintele celor trei Cuvioși: Sila, Paisie și Natan, în care se aflau osemintele lor, galbene ca ceara și răspândind bună-mireasmă. În anii ce au urmat numeroase vindecări minunate s-au săvârșit la racla cu moaștele Cuvioșilor. De aceea, cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la resfințirea vechii biserici de la Sihăstria Putnei, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în ședința din 6-7 iunie 2016, trecerea în rândul Sfinților a Cuvioșilor Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei, cu zi de prăznuire la 16 mai.

Sfântul Cuvios Sila

S-a născut în anul 1697 în ținutul Botoșanilor, din părinți ortodocși, Ion și Ioana. A intrat ca frate începător la Schitul Orășeni (com. Cristești, jud. Botoșani), la o vârstă fragedă. La 17 ani intră în obștea de la Sihăstria Putnei, fiind primit și călugărit mai apoi de starețul Teodosie. Sub următorul părinte duhovnicesc al schitului, starețul Dosoftei, Sila este hirotonit diacon și preot, iar la scurt timp este tuns în schima mare.

Ucenic și ajutor al starețului Dosoftei, ieroschimonahul Sila a purtat grijă timp de peste 30 de ani de toate cele necesare obștii, ostentindu-se, în același timp, la slujbele bisericii și la împlinirea pravilei de chilie. În toamna anului 1753, după trecerea la Domnul a starețului Dosoftei, Cuviosul Sila a fost numit stareț de către mitropolitul Moldovei, Sfântul Iacob Putneanul. A înnoit viața duhovnicească a Sihăstriei Putnei, iar cu binecuvântarea mitropolitului Iacob a zidit o biserică nouă de piatră, cu hramul Buna Vestire, pe care a împodobit-o cu toate cele trebuitoare, precum și o nouă trapeză și chilii.

Vestit duhovnic și povățuitor de suflete, Cuviosul Sila a fost prețuit atât de credincioșii simpli, cât și de domnitorii Moldovei Constantin Cehan Racoviță și Grigore Callimachi, precum și de înalți dregători, egumeni și arhieriei, pe toți povățuindu-i cu înțelepciune pe calea mântuirii. Sub stăreția sa, monahii din Schit se ocupau cu caligrafierea manuscriselor ce cuprindeau sfinte slujbe și

scrieri ale Sfinților Părinți. Cel mai cunoscut ucenic al său a fost episcopul Rădăuților, Dosoftei Herescu.

Ultimii ani de viață Cuviosul Sila și i-a petrecut în multe lipsuri și încercări, ca urmare a răpirii Bucovinei de către Imperiul Habsburgic, în anul 1774, și a îngădirilor puse de noua stăpânire. Schitul nu avea cele necesare hranei monahilor și era nevoit să se împrumute de bani și alimente. Cunosându-și apropiatul sfârșit pământesc, Sfântul Sila a pus povățuitor Sihăstriei Putnei pe Cuviosul Natan, apoi și-a cerut iertare de la toți. La 23 aprilie 1783, după ce se nevoise aproape 70 de ani la Sihăstria Putnei, Cuviosul ieroschimonah Sila și-a dat cu pace sufletul în mâinile Domnului, pe Care L-a iubit și slujit întreaga sa viață.

Sfântul Cuvios Paisie

S-a născut în anul 1701 și a intrat și el de tânăr în viața monahală. Cunosându-se vrednicia sa a fost hirotonit diacon, preot și a ajuns apoi egumen la Mănăstirea Sfântul Ilie, de unde a plecat la Mănăstirea Râșca. Nu după mult timp vine la Schitul Sihăstria Putnei, viețuind întru adâncă smerenie. Era un rugător înfocat, sprijinind în credința ortodoxă pe toți, mai ales în vremea stăpânirii străine. Primise de la Dumnezeu darul înainte-vederii, care, adăugându-se celorlalte virtuți, l-a făcut să fie cinstit de către toți ca un mare părinte duhovnicesc. Împună cu stareții Sila și Natan a fost martor al greutăților din anii de stăpânire austriacă, dar s-a dovedit un nevoitor plin de râvnă. A trecut cu pace la cele veșnice în data de 16 decembrie 1784.

Sfântul Cuvios Natan

S-a născut în anul 1717, fiind de loc din Pașcani. A fost mai întâi viețuitor și eclesiarh la Mănăstirea Putna, unde a fost hirotonit diacon, apoi preot. Dar pentru

că-și dorea mai multă rugăciune și liniște, se retrage la Sihăstria Putnei. Primește aici schima cea mare cu numele de Natan. Cuviosul Natan a fost un duhovnic foarte iscusit, fiindu-i părinte duhovnicesc și marelui mitropolit Iacob Putneanul. Totodată, viețuitorii din sihăstrie împreună-nevoitori cu el, dar și credincioșii închinători îl cinsteau ca pe un adevărat părinte și păstrător al bunelor rânduieli ortodoxe. El se îndeletnicea și cu caligrafierea de manuscrise și cu alcătuirea pomelniceilor ctitoricești.

În anul 1781 a fost rânduit stareț de către Cuviosul Sila, care se pregătea pentru trecerea la cele veșnice. Deși înaintat în vârstă, ieroschimonahul Natan a continuat cu multă râvnă și jertfelnicie lucrarea duhovnicească a înaintașului său, călăuzind obștea încredințată lui spre păstorire timp de trei ani și jumătate, deși lipsurile și greutățile erau tot mai mari din pricina ocupației habsburgice. La capătul unei vieți închinată lui Dumnezeu, în neagonisire și curăție, după ce a purtat cu multă răbdare și necontenită rugăciune povara grea a bolilor, Cuviosul ieroschimonah Natan s-a mutat la Domnul a doua zi după sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Hristos, pe 26 decembrie 1784. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15 - 22 MAI 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 18.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 20.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere
Sâmbătă 21.05	08 ⁰⁰ -11 ³⁰	†) Sf. Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena Utrenia, Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 22.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei) - Utrenia, Sf. Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI